I

Квітнева днина серед неба
Намітку із хмаринок тче
І пелюстина черешнева
Злітає на моє плече.
Вона, метелик-білокрилець,
Шукає затишку в теплі —
Це знов очам моїм відкрились
Дива весняної землі,
Коли заквітчана столиця
Святкує фестиваль вишень*,
Мені у спогадах ясниться —
Мого життя інакший день…
Я згадую життя колишнє —
У півсторічну давнину
Мене квітучі манять вишні,
Туди я подумки майну.
На предківські донецькі гони,
В дитинства незабутній світ,
Де крутосхилі терикони
У подобизні пірамід
Мовчать, обвіяні вітрами
Й заслухані в підземний гул,
Де степові пахущі трави
До глею стеляться впритул.

II

Донеччино, мій краю отчий,
Давним-давно в натхненну мить
Там батько мій — шахтарський зодчий —
Гай посадив, що десь шумить…
Не парк, розбитий на алеї,

А таки справжній дикий гай
Під сірим териконом глею,
Над ставом, у який ручай
Злива підземну темну воду
Із мертвим смородом порід.
"Живих дерев зелена врода
Втішатиме шахтарський рід.
І людям і тобі, мій сину,
Цей гай шумітиме вовік" —
Казав, садовлячи ліщину,
Неговіркий цей чоловік.
Я бачу на яву ще й нині,
Хоч і далеко рідний край —
На сонцем спаленій місцині
Народжувавсь шахтарський гай.

III

Ні, не забуду до загину
Мого дитинства диво з див,
Коли мій батько в ясну днину
Там дичку-вишню посадив.
Її — земля і корінь в клунку —
Приніс шахтар із слободи,
Поставив у готову лунку:
"Ну що ж, Семенович, сади".
Пройшли роки… Був тридцять восьмий,
Весну тринадцяту мою
Стрічав — пригадую. І ось ми
Удвох із батьком у гаю.
І так негадано-чарівно,
Що і не вірилось очам,
Немов казкова та царівна
З'явилась батька вишня нам.

IV

В її квітучому полоні
Забув негоди я й плачі,
Тверду і лагідну долоню
Відчувши на своїм плечі.
О, батьку, ми тоді не знали,
Що полетить все шкереберть,
Що внесено тебе в анали
Людей, приречених на смерть,
Що в тім нещаднім тридцять восьмім
Тобі, серед мільйонів жертв,
Життя в кривавому покосі
Вкоротить Сталін-людожер.
Свідомости сліпучий згусток
Сяйнув тобі у смертну мить —
Побачив марево пелюсток —
Свій гай, що і тепер шумить...